

Ensom drømmerejse

En typisk asylansøgers vej gennem det danske asylsystem

Jeg sidder i en lastbil med 12 andre. Vi drømmer alle om et bedre liv. Nogle flygter fra en udsigtsløs fremtid, andre flygter fra forfølgelse. Jeg selv drømmer om en fremtid, hvor jeg ikke skal være bange for at være homo.

Vi har alle betalt menneskesmugleren 13.000 \$ for at komme ind i Europa. Vi har fået instrukser om, hvad vi skal sige til myndighederne hvor vi kommer frem.

Jeg skal sidenhen forstå, at de andre stort set alle sammen snart vil få en enkeltbillet tilbage til hvor de kom fra. De er blevet foregøglet håbet om en fremtid i Vesten af ryggesløse menneskesmuglere og har solgt alt hvad de ejede for at skaffe pengene og lånt resten. Deres situation vil være endnu dårligere end før de tog afsted, og asylhåbspusherne vil have scoret kassen.

Vi er blevet sat af bilen i Tyskland og skal gå over grænsen. Bilen samler os op igen i Danmark og vi kører til en by i Jylland. Jeg kommer over i en anden bil og bliver kørt til København. Dagen efter er jeg taget ud i lufthavnen og melder mig til politiet. 'Asyl' – det er det, man skal sige, med foden på europæisk jord. Jeg ville gerne være fløjet hertil, men når man kommer fra et land som mit, kan man ikke sådan få visum til Europa. Der er ingen anden vej end med menneskesmuglerne.

Jeg bliver interviewet af politiet i lufthavnen. Jeg har altid været bange for politiet. Hvor jeg kommer fra er politiet gennemkorrupt og farligt, og som homo er man i stor risiko. Homoseksualitet er ulovligt, og kommer man i fængsel er man prisgivet. Man er allernederst i hierarkiet. Man kommer aldrig ud uskadt. Politiet ved det og bruger vores frygt til at afpresse os. De er uden hævninger. Er man heldig slipper man med bank, men der er også dem, vi ikke ser igen. Vi er jagtet vildt – både af kriminelle bander og af politiet.

Politiet i Kastrup er mest interesseret i, hvordan jeg kom hertil. Smuglerne har sagt, jeg skal sige jeg kom med flyet, og skyllede passet ud i toilettet. På spørgsmålet om asylmotiv svarer jeg politiske årsager – jeg har aldrig fortalt nogen, jeg er homo.

Jeg har siddet i Sandholmlejren nogle dage. I dag er jeg til skemaskrivning. Jeg skal beskrive min baggrund og forklare, hvorfor jeg søger asyl. Jeg beskriver hvordan homoseksualitet er forbudt, og hvordan politikerne i radioen taler dårligt om homoer. Om hvordan der ikke er nogen steder homoer kan gå hen, og at man f.eks. ikke kan få en lejlighed, hvis man ikke er gift.

Jeg bor i det store Avnstrupcenter. Her er næsten ingen asylansøgere – de fleste er afviste irakere, som ikke vil rejse hjem frivilligt. Atmosfæren i lejren er anstrengt. Alle er dybt frustrerede og stressede. En blanding af frygt, håbløshed, vrede og apati. Her er ingenting at lave. Man må ikke arbejde, og man har ikke penge til at tage til byen. Man sidder med sin familie, hvis man har en, på et lille værelse dag ud og dag ind. Næsten alle er på lægeklinikken hver uge.

Der hersker en anspændt og udtalt grundopfattelse af, at vi skal få tingene til at fungere: Man har ikke noget egentligt liv, men det man har, skal ikke ødelægges. Krisen om Muhammedtegningerne gav ingen genlyd i Avnstrup på trods af vi sidder 500 mennesker fra hele verden her.

Jeg har selvfølgelig ikke fortalt nogen som helst, jeg er homo.

Det er seks måneder siden jeg var til skemaskrivning. I dag er jeg til interview med Udlændingestyrelsen. Her er en tolk, som kommer fra det samme land som jeg. Hvordan vil han reagere på, jeg er homo? Vil andre fra vores hjemland, der bor i Danmark, høre om det?

Jeg gør mig umage med at beskrive forholdene hvor jeg kommer fra. Om lovene og om politikerne og militæret. Og om, hvordan jeg har været arresteret. Det er første gang i mit liv, jeg har fortalt nogen ansigt til ansigt, at jeg er homo.

'Forklaringen kan ikke lægges til grund', står der. Et afslag - de tror ikke på mig. Og så sætter de trumf på: 'Selvom forklaringen lægges til grund, anses ansøger ikke for at være forfulgt i asylretlig forstand.'

Sagen er pr. automatik anket til Flygtningenævnet. Jeg får beskikket en advokat. Jeg kender ingen advokater, men nogen i lejren har fortalt om en, som jeg vælger.

Det er elleve måneder siden jeg forlod min familie og mine venner. Jeg ved ikke, hvad der er sket med dem. Jeg bor i ingenmandsland i en tidslomme. Hvad nu hvis jeg også får afslag i Flygtningenævnet. Så bliver jeg sendt tilbage med tvang. Det må ikke ske. Kan jeg flygte videre fra Danmark? Kan jeg gå under jorden? Jeg har ingen penge og ingen venner. Jeg sidder alene på mit værelse og tænker og tænker.

Jeg var i lægeklinikken i dag for at få sovepiller. Jeg har ingen andre at tale med end sygeplejerskerne i klinikken. Vi havde en lang snak i dag. Jeg tror hun kunne fornemme, jeg var helt ude i tovene. Jeg fortalte hende alt, også om det med, jeg er homo. Hun gav mig nummeret på Landsforeningen for bøsser og lesbiske.

I Landsforeningen fik jeg at vide, at den advokat jeg havde valgt, er helt umulig, og at de ville hjælpe

med at vælge en god i stedet. For første gang fik jeg også forklaret, hvordan asyllovgivningen fungerer. Jeg forstår, at det jeg troede var vigtigt ikke er vigtigt. Jeg har brugt så megen tid på at forklare om lovene og politikerne i mit hjemland. Men det eneste, der betyder noget, er mine oplevelser hos politiet.

Jeg kan ikke sove i nat. I morgen skal jeg for Flygtningenævnet. Tre menesker, som aldrig har set mig før, har læst mit skema og interviewet med Udlændingestyrelsen. De har også læst noget baggrundsmateriale om mit hjemland. Min advokat vil interviewe mig i deres påhør, og måske vil de også stille spørgsmål. Det hele vil vare måske en time. Så kommer jeg udenfor døren. Efter endnu en time vil dommeren komme ud til os og fortælle afgørelsen.

Hvilke ord kan jeg nå at sige i den time vi er sammen? Vil tolken kunne oversætte rigtigt? Vil jeg få sagt de rigtige ting? Vil jeg huske det hele? Vil de forstå, jeg ikke kan tage tilbage? – Vil de give mig asyl?

Både advokaten og Landsforeningen har forklaret, at intet er sikkert. Det er min rejse. En drømmerejse. Den har varet i over et år. Jeg har ventet så længe og tænkt så meget. Om nogle timer er den forbi. Jeg aner ikke, hvor den ender.

Dette er en fiktiv fortælling baseret på utallige asylsager og samtaler med talrige homoseksuelle asylansøgere.

Af Søren Laursen – sla@lbl.dk
Asylrådgiver i LBL. Tidligere medlem af Flygtningenævnet. Har været med til at træffe afgørelse i omkring 100 asylsager.

Læs mere på <http://asyl.lbl.dk>

Sommer 2007